

Новият шеф не се различава от стария

Много хора твърдят, че общество без управници е невъзможно, защото в момента, когато една „Власт“ падне или бъде свалена, незабавно се появява нова „Власт“. В известен смисъл това е *вярно*. Ако хората продължават да бъдат верни на мита за „авторитета“, след издигането на даден режим те просто ще създадат нова група господари, която да замести старата група. Но причината за това не е нито в необходимостта от „Власт“, нито в основната същност на човека. Това, което почти всички „борци за свобода“ не успяват да схванат, докато ругаят тиранията и потисничеството, е, че главният проблем изобщо не е в конкретните хора, които са на власт. Главният проблем се намира в съзнанието на хората, които са потискани, включително в съзнанието на повечето „борци за свобода“. Докато хората приемат мита за „авторитета“, дори открита революция и в дългосрочен план не може да направи нищо, за да намали потисничеството. Когато една група експлоататори и управници падне, хората просто издигат друга. (Въпреки че малцина от онези, които развяват флагите си в „Деня на независимостта“, могат да схванат това, степента на потисничество по времето на крал Джордж III, точно преди Американската революция, обикновено се сравнява със сегашната степен на „данъчно облагане“, „регулиране“ и други видове авторитарна намеса, насилие и тормоз, които редовно се случват в САЩ днес).

За хората е лесно да видят дадена несправедливост, извършена в името на конкретен режим, но за същите тези хора е далеч по-трудно да признаят, че корените на тази несправедливост са в *системата на вярванията* на обикновените хора. Историческите книги са пълни с примери на продължително кърваво царуване на тирани, последвано

на края от кървава революция, последвана от помазването на нов тиранин. Видът на тиранина може да се промени – монархът да бъде заменен от комунистически режим, „десният“ тиранин – от „левичарски“ тиранин, потисническата теокрация да бъде заменена от потиснически „популистки“ режим и т. н. – но докато вярата в „авторитета“ остава, с нея остава и потисничеството.

Дори най-отвратителните примери на жестокости, извършвани от хора срещу хора в името на „авторитета“, рядко убеждават някого да постави под въпрос идеята за „авторитета“ сама по себе си. Вместо това, тя води хората само към съпротива срещу *конкретна* група тирани. Ето един обезкуражителен пример: голяма част от най-пламенната съпротива срещу нацистите беше оказана от комунистите, които от своя страна подкрепят форма на потисничество, която е толкова ужасна и разрушителна, колкото и режимът на Хитлер. Заради своя авторитарен манталитет германците нямаха шанс да постигнат мир или справедливост, тъй като целият им национален дебат засягаше само това *кой* вид всемогъщи управници трябва да командват, без дори и намек за това, че има възможност *никой* да няма такава власт. Обществените дискусии са били подобни в по-голямата част от света през по-голямата част от историята, като са се фокусирали върху това *кой* трябва да управлява, вместо да поставят въпроса дали трябва да има управници изобщо.